

ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΞΥ ΚΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΝ ΖΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΔΩ

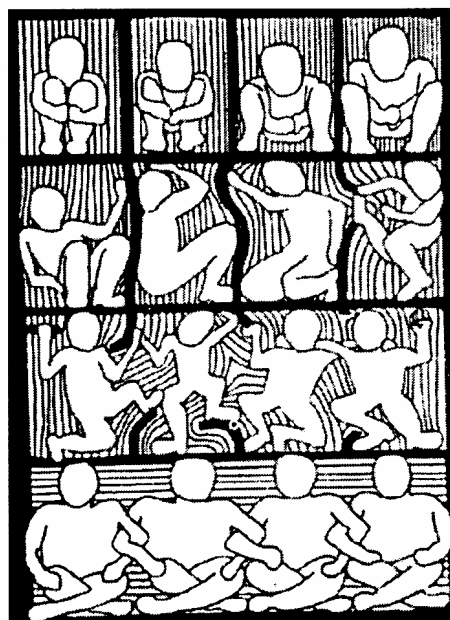
«Δεν έχουμε την υποστήριξη που θα έπρεπε από τις αρχές. Οι μηχανισμοί της Επιθεώρησης Εργασίας δε λειτουργούν προς όφελός μας, είναι από την πλευρά της εργοδοσίας. Δουλεύουμε μόνες μας».

Κωνσταντίνα Κούνεβα, από συνέντευξή της στο βέλγο φωτορεπόρτερ Ζακί Ντελόρμ, 26/11/2008, δημοσιευμένη στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 18/1/2009

Στις 22 Δεκεμβρίου το βράδυ, η Κωνσταντίνα Κούνεβα, εργάτρια στον τομέα καθαριότητας, χτυπήθηκε ύπουλα επιστρέφοντας στο σπίτι της στα Πετράλωνα μετά τη δουλειά. Αγνώστοι την περιέλουσαν με θειικό οξύ (βιτριόλι) και στη συνέχεια της άνοιξαν το στόμα και την ανάγκασαν να το καταπιεί. Το αποτέλεσμα είναι η Κωνσταντίνα να νοσηλεύεται από τότε στην εντατική του Ευαγγελισμού με πολύ σοβαρές βλάβες στο δέρμα και σε εσωτερικά όργανα ενώ έχει χάσει την όραση στο ένα της μάτι και κινδυνεύει ακόμη η ίδια η ζωή της.

Η Κωνσταντίνα δουλεύει στην ΟΙΚΟΜΕΤ Α.Ε., επιχείρηση κάποιου Νικήτα Οικονομάκη, στελέχους του ΠΑΣΟΚ, που έχει αναλάβει εργολαβίες καθαριότητας στον ΗΣΑΠ και την ΕΒΟ (ελληνική βιομηχανία οχημάτων) καθώς και σε διάφορα νοσοκομεία. Είναι μετανάστρια από τη Βουλγαρία, μεσήλικη με ένα γιο, ιστορικός επιστήμονας στη χώρα της και αφότου ήρθε στην Ελλάδα έκανε διάφορες σκατοδουλειές. Τα τελευταία χρόνια είναι καθαρίστρια σε σταθμούς του ΗΣΑΠ.

Αυτή η φριχτή δολοφονική επίθεση ενάντια στην Κωνσταντίνα δεν είναι καθόλου τυχαία, ούτε φυσικά κάποιο «προσωπικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών». Η ίδια είναι μάχιμη συνδικαλίστρια και γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού. Το σωματείο της έχει επανηλλειμένα δράσει με σκοπό την υπεράσπιση των συμφερόντων όσων εργάζονται στον τομέα της καθαριότητας, έναν από τους πιο βάρβαρους και εκμεταλλευτικούς τομείς μισθωτής εργασίας. Ειδικά για την ΟΙΚΟΜΕΤ, οι εργάτριες έχουν καταγγείλει πως αναγκάζονται να υπογράφουν για λιγότερες ώρες απ' όσες πραγματικά δουλεύουν με αποτέλεσμα να μη δικαιούνται ένσημα «βαρέων και ανθυγιεινών». Οι εργάτριες που προσλαμβάνονται υποχρεώνονται να υπογράφουν ταυτόχρονα και τα χαρτιά της απόλυσής τους. Επιδόματα και χρήματα από υπερωρίες συχνά παρακρατούνται ενώ όσες διαμαρτύρονται δέχονται δυσμενή μεταχείριση (π.χ. μεταθέσεις σε εργασιακούς χώρους μακριά από το σπίτι τους) ή απολύονται. Σ' όλα αυτά παίζει σημαντικό ρόλο και το εργοδοτικό σωματείο που έχει στήσει η επιχείρηση το οποίο λειτουργεί αντιδραστικά προς τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Η τελευταία σύγκρουση μεταξύ της Κωνσταντίνας και των αφεντικών της αφορούσε το δώρο των χριστουγέννων. Η εργοδοσία έβαζε τις εργαζόμενες να υπογράφουν πως το έλαβαν ολόκληρο ενώ στην πραγματικότητα είχαν πάρει ένα μέρος του. Η Κούνεβα τους ζητούσε να μη δεχτούν τον εκβιασμό και να μην υπογράψουν. Η ίδια δεχόταν το τελευταίο διάστημα απειλές για τη ζωή της. Συγκεκριμένα, όπως είχε δηλώσει στο βέλγο φωτορεπόρτερ στην προαναφερόμενη συνέντευξη, είχε δεχτεί απειλητικά τηλεφωνήματα για τη ζωή της, ευθείες απειλές, υποψιαζόταν ότι μεθόδευαν την απέλασή της, έστειλαν την αστυνομία να την πιάσει περικυκλώνοντας το σταθμό του ΗΣΑΠ στο Μαρούσι όπου εργαζόταν... Η επίθεση εναντίον της ήταν η

πραγματοποίηση αυτών των απειλών και μια απόπειρα να εξοντωθεί η ίδια και να τρομοκρατηθούν οι συνάδελφοί της.

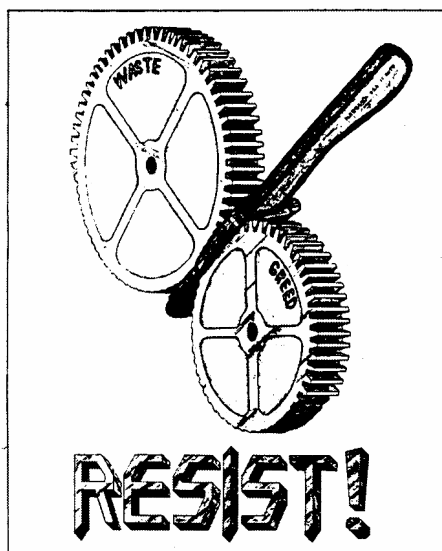
Πέρα από το αυτονόητο της αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα και τις συναδέλφους της είναι πολύ σημαντικό να εξάγουμε κάποια συμπεράσματα. Πρώτον, σχετικά με την ΟΙΚΟΜΕΤ και τις άλλες ιδιωτικές εταιρίες που αναλαμβάνουν εργολαβικά δραστηριότητες του Δημοσίου. Δεν πρόκειται για κάποια «αρπακτικά» που έχουν εισχωρήσει στο δημόσιο κατά παρέκκλιση της νομοθεσίας, αλλά αντίθετα για μια πρακτική που το **ίδιο το κράτος** ήδη από τη δεκαετία του 1980 αρχίζει να επεκτείνει με διάφορες μορφές από τον τομέα των κατασκευών (οικοδομές-μέταλλο) σε ένα πλήθος άλλων κλάδων και ειδικότερα στις ΔΕΚΟ. Είναι το ίδιο το κράτος που κατακερματίζοντας τις επιχειρήσεις που διευθύνει προσφέρει με τη μέθοδο του outsourcing υπηρεσίες σε κάθε πρόθυμο εργολάβο, συχνά φίλα προσκείμενο στα ανώτερα κρατικά διευθυντικά στελέχη. Είναι, λοιπόν, το ίδιο το κράτος που δημιουργεί το κάθε αφεντικό-υπεργολάβο Οικονομάκη αναθέτοντάς του έναντι αμοιβής συγκεκριμένες υπηρεσίες που παλιότερα διηύθυνε το ίδιο. Οι υπεργολάβοι με τη σειρά τους χάρη στην άγρια εκμετάλλευση των εργατών τους κερδίζουν υπέρογκα ποσά από τη διαφορά ανάμεσα στο χαμηλό κόστος των υπηρεσιών που αναλαμβάνουν και την παχυλή αμοιβή για το έργο. Με το νόμο Πεπινή του 1994 επί ΠΑΣΟΚ, με πρόσχημα την «αξιοκρατία» και το «λιγότερο κράτος» άρχισε το κομματίσματος των δημόσιων επιχειρήσεων. Τα φαινόμενα επισφαλούς εργασίας εντάθηκαν μετά και την ψήφιση του νόμου 2956/2001 που νομιμοποιεί τις Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης που ενοικιάζουν εργαζόμενους, μια παρόμοια πρακτική άγριας εκμετάλλευσης με αυτήν των εργολαβιών. Για να έχουμε μια εικόνα για το εύρος των υπεργολαβιών, στον ιδιωτικό τομέα μόνο, το 2002 σε 2.016 επιχειρήσεις, η συχνότερη πρακτική ευελιξίας ήταν η εργολαβία/υπεργολαβία που αφορούσε ήδη τότε στο ¼ των επιχειρήσεων με τάσεις περαιτέρω αύξησης. Η προώθηση των επισφαλών, άθλιων συνθηκών εργασίας καταφέρνει να δημιουργεί διαχωρισμούς μεταξύ των εργατών του δημόσιου τομέα που στο παρελθόν οι αγώνες τους είχαν δημιουργήσει μια κρίση πειθάρχησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι αγώνες των καθαριστριών της ΟΙΚΟΜΕΤ θεωρήθηκαν ξένοι από το συνδικάτο του ΗΣΑΠ αφού αυτές δεν είναι μέλη του! Πόσο μάλλον για την ίδια τη διοίκηση του ΗΣΑΠ που αδιαφόρησε πλήρως για τις καταγγελίες των καθαριστριών για τις αυθαιρεσίες της ΟΙΚΟΜΕΤ. Όταν το χρήμα κινείται και η (καπιταλιστική) οικονομία αναπτύσσεται -και ο ΗΣΑΠ είναι μια δημόσια καπιταλιστική επιχείρηση- ποιά αφεντικό θα νοιαστεί για τις ανθρώπινες ζωές;

Στην Κωνσταντίνα, κατά δεύτερο λόγο, καθώς και σε χιλιάδες άλλες πρέπει να αναγνωρίσουμε τρεις αλληλοδιαπλεκόμενες ταυτότητες που φέρουν ένα βάρος αιώνων καταπίεσης. Είναι γυναίκα, μετανάστρια, εργάτρια. Το ότι μαζί με τα παραπάνω είναι και αγωνίστρια την έκανε τον ιδανικό στόχο για τ' αφεντικά της. Στις γυναίκες, που την έμφυλη ταυτότητά τους διαμορφώνει μια κοινωνικοποίηση με πατριαρχικούς όρους, δεν επιτρέπεται να εξεγείρονται. Οφείλουν να σιωπούν μπροστά στην καταπίεση και να την αποδέχονται μοιρολατρικά, οφείλουν να εσωτερικεύουν την οργή ως ενοχή, να είναι καλές νοικοκυρές, σύζυγοι, μάνες, ενώ ταυτόχρονα παλεύουν για την επιβίωση. Να σκοτώνονται στη δουλειά αλλά παράλληλα να προσέχουν την εμφάνισή τους και να εκπέμπουν «θηλυκότητα». Δεν υπάρχει χώρος για εξεγερμένες γυναίκες σ' αυτή την κοινωνία.

Ούτε βέβαια οι μετανάστες μπορούν να εξεγείρονται. Δεν μπορούν να βεβηλώνουν τους μικρούς και μεγάλους ναούς του εμπορεύματος κάνοντας «πλιάτσικο», την ίδια ώρα βέβαια που τ' αφεντικά τους πλιατσικολογούν τις δικιές τους ζωές. Δεν μπορούν να ζητούν ισότητα, ούτε καν μια κουτσουρεμένη νομική ισότητα στην εργασία και στα δικαιώματα, αλλά πρέπει να περιμένουν στις ουρές μιας τεχνητής γραφειοκρατίας με τις ώρες και τις μέρες για να πάρουν ένα χαρτί, πρέπει να τρέχουν κυνηγημένοι από τους μπάτσους με σπασμένα χέρια και κεφάλια από τα γκλοπς, πρέπει να ρίχνονται δολοφονημένοι σε χαντάκια της Π. Ράλλη, σε ναρκοπέδια του Έβρου και στο βυθό του Αιγαίου, πρέπει να πέφτουν νεκροί από σφαίρες των «ένδοξων» ελλήνων συνριοφυλάκων και λιμενοφυλάκων. Κι ύστερα πρέπει να σαπίζουν σε υπόγειες βιοτεχνίες, κρατητήρια και «κέντρα φιλοξενίας», να βιάζονται στα μπουρδέλα και στις πιάτσες από φιλήσυχους, εθνικά υπερήφανους

νοικοκυραίους, να καίγονται στο λιοπύρι της ολοήμερης εργασίας στα χωράφια, πρέπει να λένε ευχαριστώ για το ξεροκόμματο και να σκύβουν το κεφάλι από ταπεινότητα, πρέπει... πρέπει....

Το μέγεθος της εκμετάλλευσης των μεταναστών και μεταναστριών από τη συνεργασία ευρύτατων κομματιών αυτής της κοινωνίας ίσως ξεπερνάει τη δυνατότητα περιγραφής με λόγια. Το εθνικό φαντασιακό μπορεί να νομιμοποιήσει ακόμη και τις πιο εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, σχέσεων που ούτως ή άλλως έχουν αποικιοποιηθεί και διαμεσολαβούνται από το εμπόρευμα και τον καπιταλισμό. Γι' αυτό είναι αδύνατο να μη μιλήσουμε για την ιδιότητα της Κωνσταντίνας ως εργάτριας. Είναι αδύνατο να ξεχάσουμε ότι σε κάθε περίπτωση, ακόμη κι όταν τηρείται κάθε νομιμότητα, η σχέση μεταξύ εργάτη και αφεντικού είναι τόσο μια σχέση εκμετάλλευσης όσο και εξουσίας. Η εργάτρια και ο εργάτης είναι υποχρεωμένοι να πουλάνε το σώμα τους και

χρόνο από τη ζωή τους, είναι υποχρεωμένοι να εκτελούν τις εντολές των διευθυνόντων και τελικά δεν τους ανήκει τίποτε απ' όσα παράγουν. Κι η υπεραξία που τους απέσπασαν, μεταμορφωμένη σε κεφάλαιο, θα ανατροφοδοτήσει τη συσσώρευση αξίας. Όταν η κοινωνική αντίσταση των εργαζόμενων σ' αυτή την εκμεταλλευτική σχέση είναι αδύναμη, τα αφεντικά δεν έχουν κανένα πρόβλημα να εντατικοποιήσουν την εκμετάλλευση. Δεν έχουν πρόβλημα να περικόψουν μισθούς, επιδόματα, σύνταξη και ασφάλιση. Να μεγιστοποιήσουν το κέρδος παραμελώντας την ασφάλεια στους εργασιακούς χώρους και αφήνοντας τις εργάτριες να σκοτώνονται και να μένουν ανάπηρες από εργατικά «ατυχήματα», να χάνουν κάθε ποιότητα ζωής αρρωσταίνοντας από εργατικά νοσήματα. Δεν ξεχνούμε τους νεκρούς λιμενεργάτες του Περάματος, τους οικοδόμους που βρήκαν το θάνατο στα κάτεργα των έργων της ολυμπιάδας, τους εργάτες και τις εργάτριες που καθημερινά χάνουν την αξιοπρέπεια, την υγεία ή και την ίδια τη ζωή τους.

Δεν ξεχνάμε βέβαια και το κράτος, έναν από τους κύριους μεσολαβητές των κοινωνικών σχέσεων. Υπάρχουν θεσμοί που δημιουργήθηκαν εντός του, στα πλαίσια του κοινωνικού κράτους οι οποίοι υποτίθεται πως προστατεύουν τα συμφέροντα των εργαζομένων. Τέτοιες είναι και οι επιθεωρήσεις εργασίας που τυπικά θεωρείται πως διερευνούν καταγγελίες εργαζομένων για εργοδοτική αυθαιρεσία. Το πόσο συνεπείς είναι προς την επίσημη αποστολή τους φαίνεται κι από την περίπτωση της Κωνσταντίνας. Σε τρεις διαφορετικές επιθεωρήσεις εργασίας είχε καταγγείλει το σωματείο της τις αυθαιρεσίες της ΟΙΚΟΜΕΤ αλλά καμία απολύτως δράση δεν ανέλαβαν, έστω και σε επίπεδο διερεύνησης. Δεν υπάρχουν και λίγες εξάλλου περιπτώσεις που καταγγελίες εργαζομένων αποθηκεύονται κατευθείαν στο αρχείο ή που ενημερώνονται και οι εργοδότες για αυτές με αποτέλεσμα οι καταγγέλλοντες εργαζόμενοι να στοχοποιούνται ή και να απολύονται. Ας το πάρουμε απόφαση, οι επιθεωρήσεις εργασίας είναι κι αυτές κομμάτι του αστικού κράτους και από αυτή τη θέση δεν μπορούν να είναι με το μέρος των εργατών. Δε λέμε βέβαια πως οι επιθεωρήσεις εργασίας δεν έχουν βοηθήσει ποτέ κανέναν ούτε πως θα ήταν κακό αν αυτές «έκαναν τη δουλειά τους». Το αντίθετο. Αυτό που ισχυριζόμαστε είναι πως τέτοιοι «από τα πάνω» θεσμοί υπόκεινται στην κρατική διαχείριση και σε πολύ συγκεκριμένους περιορισμούς και συνήθως η δράση τους φτάνει μέχρι εκεί που φτάνουν οι δυνατότητες των πιο «ευσυνείδητων» υπαλλήλων (που κι αυτοί φυσικά αποτελούν μειοψηφεία). Εξάλλου, οι περιορισμοί αυτοί είναι σύμφυτοι με την κρατική τους υπόσταση: οι επιθεωρήσεις είναι προορισμένες να αντιμετωπίζουν εργάτες και εργοδότες ως ισότιμους πολίτες που απλά βρίσκονται σε κάποια διένεξη την οποία αυτές «διευθετούν».

Και δεν πρόκειται να ξεχάσουμε ούτε τη ΓΣΕΕ και όλους τους πουλημένους εργατοπατέρες οι οποίοι είναι «επιστήμονες» της ταξικής «συνεργασίας» και πάντα έτοιμοι να υποχωρήσουν στα αιτήματά τους εμπρός στους επιχειρηματίες και το κράτος εάν διακυβεύεται η δύναμη της «εθνικής οικονομίας», έτοιμοι να ακυρώσουν πορείες στο όνομα της κοινωνικής ειρήνης εάν «κινδυνεύουν» από «κακούς» κουκουλοφόρους και διαδηλωτές. Αυτοί που

υποκρίνονται πως εκπροσωπούν τα συμφέροντα των εργατών ενώ είναι οργανωμένοι σε μια κομματοκρατούμενη και εξουσιαστική γραφειοκρατία. Κι αυτοί δεν έκαναν το παραμικρό για να υπερασπιστούν τις εργάτριες της ΟΙΚΟΜΕΤ παρά τις τόσες καταγγελίες που τους κατέθεσαν αυτές. Ακόμη και τώρα αρνούνται, με διάφορα προσχήματα, να υπογράψουν υπόμνημα που κατέθεσε το σωματείο της Κωνσταντίνας στο υπουργείο Εργασίας.

Όπως είπαμε, δεν μπορούμε παρά να είμαστε αλληλέγγυοι στην Κωνσταντίνα και στις συναδέλφους της με κάθε δυνατό τρόπο. Ο καλύτερος τρόπος να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας και να αντεπιτεθούμε στην εργοδοτική τρομοκρατία που ξεκινάει από την απόλυση και φτάνει μέχρι και την μαφιόζικη απόπειρα δολοφονίας είναι να δημιουργήσουμε τις δικές μας αυτόνομες μορφές οργάνωσης. Σήμερα, υπάρχουν ελάχιστα πρωτοβάθμια σωματεία βάσης που λειτουργούν αντι-ιεραρχικά και στο επίπεδο της άμεσης δράσης, δείχνοντας ορισμένες φορές αλληλεγγύη σε άλλους κλάδους, πράγμα που καθιστά φανερό ότι η λύση δε βρίσκεται στον κλαδικό ή ομοιοεπαγγελματικό συνδικαλισμό. Οι μορφές αγώνα που αναδείχτηκαν μέσα από την εξέγερση όπως οι ομάδες άμεσης δράσης, οι ανοιχτές γενικές συνελεύσεις στην κατελυμένη ΓΣΕΕ, τα δημόσια κτήρια και τα πανεπιστήμια καθώς και οι λαϊκές συνελεύσεις στα κατελυμένα δημαρχεία δείχνουν προς μια πιο συνολική, κοινωνική δράση όπου όλες οι διαχωρισμένες κατηγορίες του προλεταριάτου θα μπορούσαν να συναντηθούν.

Οι μόνοι τρομοκράτες είναι το χρήμα, το κράτος και τα αφεντικά. Μόνο η αυτοοργανωμένη, αυτόνομη κοινωνική δράση μπορεί να τους τσακίσει. Ο κόσμος της εξέγερσης ανέλαβε *άμεσα* το θέμα της Κούνεβα και το έθεσε, τουλάχιστον στην αρχή, στο σωστό του πλαίσιο: η Κωνσταντίνα δέχτηκε ένα μέρος της βίας που επιφυλάσσεται σε όσους μαθητές, φοιτητές, εργάτες, άνεργους και προσωρινούς, επισφαλείς και μετανάστες εξεγείρονται ενάντια στην καπιταλιστική μηχανή που βρίσκεται σε κρίση και το κράτος ασφάλειας. Η κοινότητα αγώνα μας το Δεκέμβρη συνεχίζεται σήμερα με άλλες μορφές σε πείσμα της κάθε είδους καταστολής.

ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΑΦΝΗΣ
21/1/2009

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΚΟΥΝΕΒΑ!

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ!**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ
ΔΕΚΕΜΒΡΗ!**

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ!